

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Den glemte Paraply

Citation: Hertz, Henrik: "Den glemte Paraply", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder*, udg. af Anden Deel. , 1851-1862, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz10_lev-shoot-workid70610/facsimile.pdf (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder

Den glemte Paraphy.

Madam!

Anledningen til denne
Epistel, som jeg herved har
Den Gode, Dem i Hast at sende
I Tillid til et hastigt Svar,
Er at jeg atter som en Nar
SafteS gif fra Dem i Laaget
Og glemte som sædvanligt Noget.

„Hvad har De glemmt?“

En Paraphy,
Der næsten var saa god som ny.

Jeg seer i Manden allerede,
 Hvorledes De med venlig Gæst
 Forkæder Alting, Løst og Fast,
 For Paraphen op at lede.
 Jeg seer Dem søge selv med Lyst;
 Jeg troer at høre Deres Røst:
 „Na, lille Colbing! Hertz iafsted
 „Har glemt hos os en Paraph.
 „Han siger, den er næsten ny;
 „Det er formodentlig den Læstes,
 „Som jeg imorges tilbligt saae
 „Paa Gangen i et Hjørne staae.“
 — „Den har jeg med seet,“ svarer Colbing;
 „Men den er Pokker ikke ny.
 „Det er en gammel Paraph;
 „Man kunde kalde den en Olding.“
 — „Hvor vil De hen! Hans Paraph,
 „Han skriver, er saa god som ny.
 „Kom den ei ned med i Kæretten?“
 — „Det kan jeg aldrig troe!“ — „Saa see
 „I Barneskuen ad; maastee
 „Har Julie fornødig seet'en.
 „Men lad der blive rigtig led't.“

— „Jeg?“ spørger Julie, der triner
Med Gratien i Gang og Miner
I Stuen ind; „hvad er der seet?
„Gvad siger Mutter jeg har seet?“
— „En Paraphy, som Herz forglemte...“
— „Na den!“ begynder med et Smil,
Med Læns Iver og dens Ild
Min vakre Julie at hjemle:
„En, der er gjort i gammel Stil?
„En pfalet En med Blet paa Stangen?“
— „Du feiler, Vige!“ — „Men, min Gud!
„Jeg selv har seet den staae paa Gangen.
„Jeg hntes strax, at den staae ud
„Som om det kunde være Hertzes.“
— „Men hør nu blot! Hans Paraphy,
„Han skriver her, er ganske ny.“

Men nu der søges, mens der skjertses,
Imens man spørger Hver hær,
Dg lader Christiane kalde,
Dg er i grunden lige nær,
Er Resultatet det, at Alle
Har seet en gammel Paraphy,
Men Ingen, af! har seet en ny.

— Tilgiv, hvis jeg imod min Villie,
Har forarsaget Dem, Madam!
Og Deres ærede Familie
En Uro, som er snart en Skam.
Men — seer De, hele vor Forvirring
Er rigtigt grundet i en Irring.
Jeg siger ei, min Paraphy
Er hvad man kalder ganske ny.
Hvor kunde jeg vel det! Desværre,
At den er gammel, ved vor Herre.
Nei, den er blot faa god som ny.
Ved hvilket Udtryk kun jeg mener,
At den i violet Person
De samme Dyders Sum forener
Som hver en splinterny Patron.
Min gamle Paraphy betrygger
Mig fuldt saa godt som nogen ny
Imod vort flemme Elmas Nykker.
Den giver mig mod Regnen Ly,
Og den kan høres under Armen,
Den kan genere mig i Varmen,
Den kan i Lørr'peir tages med,
Og savnes, naar det spjller ned;

Den kan forsmædes, den kan glemmes,
Kan hvor det ønskes i vor By
Hos Venner og Bekjendte — glemmes,
Saa godt som var den splinterny.

At meerbemeldte Paraphy
Et regnes kan til de moderne,
Indrømmer jeg Dem meget gjerne.
At den igrunden ei er smuk,
Har lidt jeg mærket med et Suk.
Men den er god; og alt det Gode,
Det veed jeg, gælder just hos Dem,
I deres æstetiske Hjem,
Langtmeer end det, der er paa Mode.

Jeg vover altsaa her paanh,
Træt af at skrive Vers og skjænte,
At haabe tilsendt min forglemte,
Til min Fortred, jeg troer, bestemte,
Men skikkelige Paraphy.

Idet jeg kysjer Deres Hænder,
Jeg beder hilse Hver især
Af Deres Værn og andre Venner,
Samt Hver, der er mit Hjerter kjær.

P. Scr.

Hvis Deres Mand er arriveret
Fra Nansen over Veltets Is,
Da ønsker jeg mig ligevildt
Med Buddet derom avterret.
